

der kan føre til, at de finder en god plads i vores samfund.

Kl. 13.50

Lad mig sige, at mange ting er i gang, og det har ministeren og regeringspartierne repræsentanter jo selvfølgelig også sagt, som det sig hør og bør, når man repræsenterer noget sådant, og det er også rigtigt. Det er jo også det, der gør, at jeg synes, at beslutningsforslaget sådan er velegnet til en god snak, som fru Anne Baastrup vel ville sige, hvis hun selv skulle sige det, i Retsudvalget, så vi kunne se, hvad vi allerede har i gang, hvad vi kan bygge videre på også i forhold til det, der blev foreslået fra SF's side. Det medvirker vi meget gerne til fra Kristendemokraternes side i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg synes, det er rigtigt, som flere ordførere også har sagt, at det er vigtigt, at vi i debatten om de kriminelle unge og dem, som i det hele taget har problemer med at gebærde sig i samfundet, ikke glemmer, at rigtig mange unge faktisk opfører sig rigtig fornuftigt i vort samfund. Det kan somme tider se ud, som om hele banden af unge mennesker i kongeriget Danmark er småkriminelle og gør sig totalt ud til bens i forhold til alle andre, og det er jo altså rent faktisk ikke tilfældet. Det er i øvrigt også noget af det, der gør, at vi tror på, at der, hvor unge møder unge, også i forebyggende arbejde og også med sigte på at bringe kammerater, venner, på ret køl igen, kan man faktisk også opnå noget. Så vi synes også, det er vigtigt, at man ikke bare inddrager spørgsmålet om arbejde og uddannelse og familie, men også venner og unge i et forebyggende arbejde og en tidlig indsats for at få gjort noget ved ungdomskriminaliteten.

Vi deltager altså positivt i det udvalgsarbejde, der forestår.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for en fredssommelig debat. Jeg synes, at alle – nok bortset fra Dansk Folkepartis ordfører – har været indstillet på rent faktisk at diskutere ungdomskriminaliteten som det saglige problem, det er, heldigvis ikke det store problem, men det saglige problem.

Fru Elisabeth Arnold var inde på spørgsmålet om, hvordan vi kommer i gang med en tidlig

indsats for børn, der ikke er over den kriminelle lavalder. Da vi udarbejdede det her beslutningsforslag, sad vi dybt begravetovre hos socialministeren og lavede en anbringelsesreform. En god ændring af servicelovgivningen med veludannede sagsbehandlere og familierådgivere i kommunerne tror jeg er et meget godt skridt i retning af at forhindre, at børn kommer galt af sted, forhindre, at børn pludselig står i en situation, hvor de begår en kriminel handling, og så skal man have det store arbejde i gang med hvad så, fjernelse osv.

For mig at se er der ingen diskussion om, at når et barn begår en kriminel handling, så er det et bevis på, at dette barn har et meget stort socialt problem, der kan være af en sådan karakter, at der er grund til at fjerne barnet fra hjemmet.

Det er ikke den sædvanlige praksis i kommunerne, og der tror jeg, vi har et af problemerne med, at børn stille og roligt kan udvikle sig til at komme ud på en kriminel løbebane, før de bliver 15 år. Vi husker vel alle det eksempel med den 7-8-årige, der gang på gang blev fundet i midtbyen midt om natten og blev kørt hjem af politiet, og da han var 13 år, begik han voldtægt. Det barn er nu på ret køl, men det viser jo, at i og med at kommunen ikke gjorde det rigtige på det rigtige tidspunkt, så gik det rent faktisk forfærdeligt galt.

Jeg har været meget tilfreds med denne her diskussion om vores forslag, og jeg synes også, at der har været mange gode takter. Det, der har været vigtigt for mig i udarbejdelsen af det, er at inddrage virkeligheden. Jeg er fuldstændig klar over, at der er krav om konkrete faste vilkårsfastsættelser, og der er et forsøg på at konkretisere tingene. Når man så kan se rapporter og undersøgelser påvise, at ingen i kommunen kan huske, hvem der havde fået arbejdsopgaven med at tjekke, at Brian rent faktisk gik i teknisk skole og overholdt vilkårene i ungdomskontrakten, og man så et halvt års tid efter kan se, at det gør Brian ikke længere, og politiet har ikke fået noget at vide, så synes jeg, at vi har et problem.

Derfor er det ikke nok, at Rigsadvokaten blot udsteder nogle retningslinjer om, at nu skal man være konkret, direkte osv. Man bliver nødt til at inddrage kommunerne, således at de i langt højere grad er sig det ansvar bevidst, som de jo har påtaget sig, i og med at de har en ung, der har begået en kriminalitet, boende i deres kommune.

Kl. 13.55